9 Νοεμβρίου 2013

Θαύματα Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως

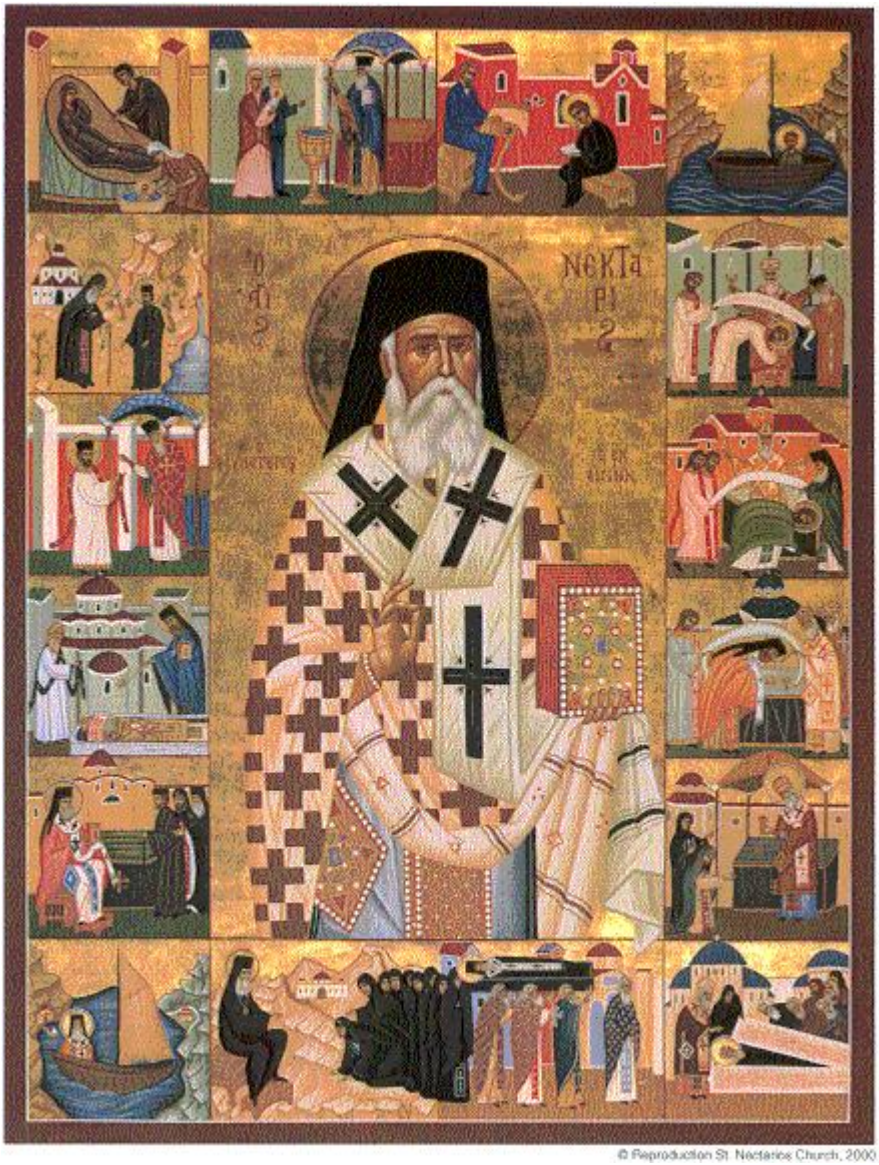

Στο θάλαμο 2 του δεύτερου ορόφου, εκεί στο Αρεταίειο, όπου ο Άγιος Νεκτάριος άφησε την τελευταία του πνοή, καίει σήμερα διαρκώς ένα καντήλι μπρος στην πάνσεπτη εικόνα του.

Καθημερινά περνούν από κει πλήθος πιστών, κυρίως αρρώστων, οι οποίοι στέκονται για λίγο και νοερά αφήνουν τους στεναγμούς της καρδιάς τους, σαν μια θερμή ικεσία προς τον φιλάνθρωπο άγιο. Και κείνος φαίνεται να συγκατανεύει. Τους δίνει κουράγιο με το ιλαρό του βλέμμα και ενισχύει την πίστη τους. Τους θυμίζει ότι και ο ίδιος πόνεσε ψυχικά και σωματικά αλλά ενισχυόταν πάντα από

την αδιάκοπη επαφή του με το Θεό.

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Τα Θαύματα του Αγίου μας είναι πολλά. Τόμοι ολόκληροι έχουν γραφτεί για αυτά. Θα αναφέρω μια ιστορία γεμάτη με την «παρουσία» και παρέμβαση του αγίου Νεκταρίου, αρκετά πρόσφατη, που έγινε αφορμή πολλοί συνάνθρωποί μας να δουν και να ζήσουν την ευεργεσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού προσφερομένη διαμέσω των θείων δοχείων χάριτος, των Αγίων μας.

Ήταν ανήμερα του Αγίου Πνεύματος (Ιούνιος 2006) όταν η μικρή Βαρβάρα στην ηλικία των 10 ετών χτυπήθηκε από εγκεφαλική αιμορραγία. Η μεταφορά στο νοσοκομείο Παίδων ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ, έγινε σχετικά γρήγορα και σε διάστημα 2 ωρών το κοριτσάκι χειρουργήθηκε από τον Διευθυντή Νευροχειρουργικής Μονάδος κ. Προδρόμου. Στο μετεγχειρητικό διάστημα και μετά από 3 ώρες η μικρή παρουσίασε και νέα αιμορραγία. Χειρουργήθηκε ξανά, αλλά οι γιατροί ήταν απαγορευτικοί σε αισιόδοξες προβλέψεις.

Κατά τη διάρκεια της δεύτερης χειρουργικής επέμβασης οι γονείς παρακάλεσαν τον άγιο Νεκτάριο να τους βοηθήσει. Και πράγματι και οι δύο ένιωθαν την παρουσία του μέσα στους διαδρόμους του νοσοκομείου και είχαν την εντύπωση πως είναι παρών στο χειρουργικό τραπέζι! Η εγχειρήσεις ολοκληρώθηκαν αλλά οι γιατροί δεν άφηναν περιθώρια αισιοδοξίας στους γονείς.

Ο Διευθυντής της Νευροχειρουργικής Μονάδας κος Προδρόμου ήταν κατηγορηματικός: Παιδιά με τέτοιο χτύπημα σε ποσοστό 80% πεθαίνουν κατά τη μεταφορά στο νοσοκομείο[!!!]...αν επιζήσουν της επέμβασης πεθαίνουν σε διάστημα 10-20 ημερών μετά από αυτή.... και φυσικά ούτε λόγος για φυσική αποκατάσταση αν παρόλα αυτά καταφέρουν να επιζήσουν!!!! Οι γονείς σε καμία περίπτωση δεν έχασαν το κουράγιο τους και την πίστη τους.

....έχουν περάσει 3 μήνες από τότε. Η μικρή Βαρβάρα, σύμφωνα με τα λεγόμενα της ιατρικής ομάδας, θα έμενε τουλάχιστον 3 μήνες στο νοσοκομείο και φυσικά δεν μπορούσε να καθορίσει ούτε κατά προσέγγιση τον απαιτούμενο χρόνο φυσικοθεραπείας για την ΜΕΡΙΚΗ αποκατάσταση.

Η Βαρβαρούλα ήδη ολοκλήρωσε την φυσιοθεραπευτική αγωγή επιτυχώς και ακολουθεί μαθήματα ε’ δημοτικού με δάσκαλο κατ’ οίκον, για ψυχολογικούς λόγους. Ο άγιος Νεκτάριος έκανε άλλο ένα θαύμα.

Τελειώνοντας την μικρή αυτή ευχαριστία προς δόξαν Θεού θα αναφέρω τα λεγόμενα Ιατρού της εντατικής μονάδας του ΠΑΙΔΩΝ, σε ερώτηση αν πιστεύει στο

Θεό.

– Πιστεύω στο Θεό γιατί τον βλέπω εδώ μέσα καθημερινά!

Η υγεία του Αγίου ήταν πάντα εύθραυστη. Από τις αρχές του 1919 η πάθηση του προστάτη άρχισε να επιδεινώνεται. Μετά από παράκληση των μοναχών εισάγεται στις 20 Σεπτεμβρίου στο Αρεταίειο νοσοκομείο των Αθηνών, όπου νοσηλεύτηκε για πενήντα ημέρες. Την Κυριακή 8 Νοεμβρίου του 1920, προς το μεσονύκτιο παρέδωσε πλήρης ουρανίου γαλήνης την μακαρία ψυχή του εις χείρας Θεού ζώντος, τον οποίο αγάπησε εκ νεότητος και δι’ όλου του βίου εδόξασεν, σε ηλικία 74 ετών. Το τίμιο λείψανο του Αγίου ευωδίαζε και ευώδες μύρον έκβλυζε από το πρόσωπό του. Αυθημερόν μεταφέρθηκε στην Αίγινα, στο Μοναστηράκι του κι εψάλη η εξόδιος ακολουθία και ετάφη εν συρροή κλήρου και λαού.

Ο τάφος του ανοίχτηκε επανειλημμένα κατά τα επόμενα χρόνια και για είκοσι και πλέον έτη το σώμα του ήταν σώον και αδιάφθορον, εκχέον την άρρητον ευωδίαν της αγιότητος ως μυροθήκη του Αγίου Πνεύματος. Αλλ’ ύστερον διελύθη, κρίμασιν οις οίδεν ο Θεός, ως διελύθησαν πολλά αδιάφθορα λείψανα αγίων. Στις 2 Σεπτεμβρίου του 1953 έγινε η ανακομιδή των χαριτόβρυτων λειψάνων του, υπό του Μητροπολίτη Ύδρας Προκοπίου, παρισταμένων και άλλων κληρικών, μοναχών και πλήθους λαού. Μια άρρητη ευωδία πλημμύρισε την περιοχή. Το 1961 έγινε η επίσημος αναγνώρισις του Αγίου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

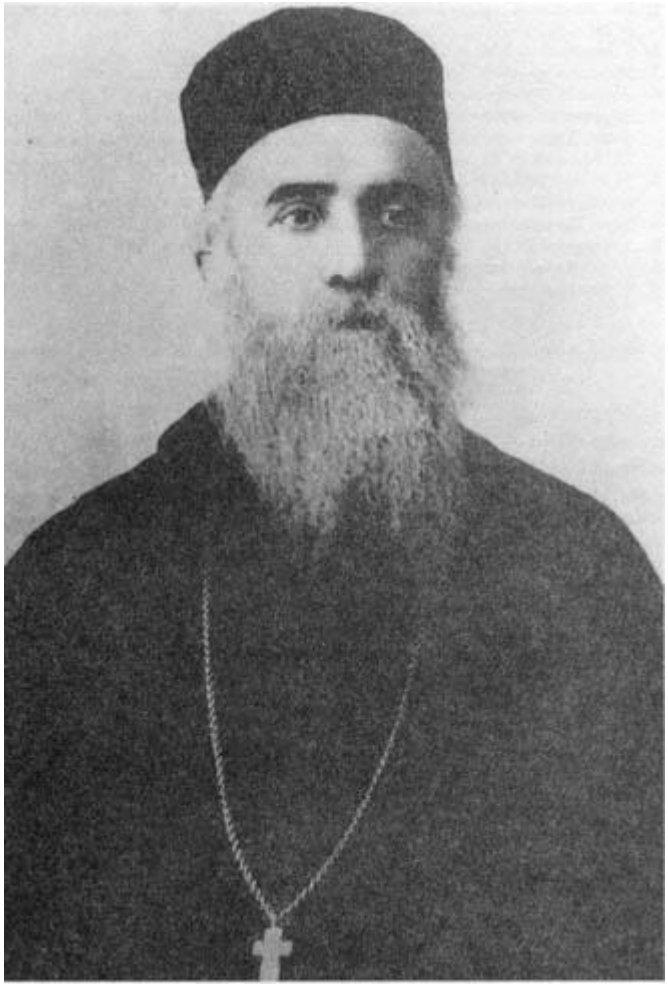

Λίγα Χρόνια μετά τη κοίμησή του, στα 1939, φέρανε στο μοναστήρι ένα δαιμονισμένο. Τον πήγαν στον τάφο του Δεσπότη. Τότες δεν υπήρχε τα εκκλησάκι πάνω από τον τάφο. Κι ο τάφος ήτανε χαμηλός. Το πεύκο μόνο ήταν κοντά. Οι παπάδες λοιπόν μνημονεύανε το δαιμονισμένο και τόνε διαβάζανε πάνω στον τάφο. Τον κρατούσαν δεμένο με αλυσίδες δύο χωροφύλακες και δύο ναύτες. Δεν μπορούσανε να τον κάνουνε καλά. Τους συντάραζε. Χάλαγε ο κόσμος. Μια στιγμή λοιπόν, ο δαιμονισμένος άρχισε να φωνάζει τόσο δυνατά, που φοβηθήκαμε όλοι: «Άγιε Νεκτάριε, μ’ έκαψες». Φώναζε το δαιμόνιο που ταλαιπωριόταν από τον Άγιο. Σε λίγο, ο άνθρωπος έπεσε σα νεκρός. Αυτό ήταν. Θεραπεύτηκε! Σηκώθηκε και με δάκρυα στα μάτια προσκύνησε τον τάφο, λέγοντας και ξαναλέγοντας: «Άγιε

Νεκτάριε, μ’ έσωσες, σ’ ευχαριστώ»!

Άλλη μια φορά, φέρανε μια κοπέλα δαιμονισμένη. Ούρλιαζε σαν το θεριό. Όλοι όσοι ήμασταν γύρω-τριγύρω, φοβόμασταν. Το πρόσωπό της ήταν αγριωπό σαν αγρίμι. Την ώρα που βγαίνανε τα Άγια, έγινε καλά. Μέρεψε. Γαλήνεψε η μορφή της. Έγινε πεντάμορφη. Κλαίγαμε όλοι μας. Βάραγαν οι καμπάνες.

Κάποιος νέος διηγόταν:

«Είμαι Πειραιώτης. Μόλις επέστρεψα από το αλβανικό μέτωπο. Κινδύνεψα. Δίπλα μου ακριβώς, έπεσε μια οβίδα. Άνοιξε ολόκληρο πηγάδι. Εκείνη τη στιγμή, έρχεται αστραπιαία ένας παπάς – που βρέθηκε; – και μου δίνει μια γερή σπρωξιά. Μ΄ έριξε στο χώμα, αντίθετα από την οβίδα. Γλίτωσα, κυριολεκτικά από θαύμα. Όταν γύρισα στο Πειραιά, άρχισα να ρωτώ γνωστούς παπάδες και να κοιτάζω φωτογραφίες ιερωμένων, για να βρω τον παπά μου μ΄ έσωσε. Εκείνος, μόλις μ΄ έσπρωξε, εξαφανίστηκε. Ταραγμένος όπως ήμουν, ούτε που μου ‘ κοψε να τον αναζητήσω εκείνη τη στιγμή. Ανάμεσα στις φωτογραφίες που μου δείξανε, ήταν και μια του Αγίου Νεκταρίου. Αυτός είναι! Φώναξα ανατριχιασμένος. Γι΄ αυτό έρχομαι στο μοναστήρι. Ήθελα κι εγώ, κάτι να προσφέρω στο μοναστήρι του. Ρώτησα κι έμαθα ότι έσπασαν τα κεραμίδια τους και δεν είχαν χρήματα οι μοναχές να τα επισκευάσουν. Ανέλαβα εγώ. Θα τα κάνω καινούργια απ’ την αρχή. Γι΄ αυτό πηγαίνω. Είναι η δεύτερη φορά. Όταν πρωτοπήγα, με υποδέχτηκαν οι μοναχές, δίχως να με γνωρίζουν. «Ήρθατε για τα κεραμίδια;» με ρώτησαν!

Τα΄ χασα. Δεν είχα πει τίποτα σε κανένα. Βλέποντας την απορία μου, μου είπαν: « Ήρθε χτες βράδυ χαρούμενος ο Δεσπότης μας (σ.σ. ο Άγιος) και μας το είπε!...»».

Αυτά μου διηγήθηκε το παληκάρι. Ανεβήκαμε όλοι μαζί στο μοναστήρι. Πήγα στον τάφο, γονάτισα κι άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Εκείνη τη στιγμή μια υπέροχη

μυρωδιά γιασεμιού απλώθηκε. Άρχισα να ψάχνω μέσα στην αυλή την κρεβατίνα με το γιασεμί. Η Γερόντισσα Παρασκευή με ρώτησε τι ψάχνω. Όταν της εξήγησα, μου είπε: «Δεν έχουμε γιασεμί στο μοναστήρι. Ούτε βασιλικό. Σε υποδέχτηκε ο Άγιος, παιδί μου!». Από τότε, πίστεψα πιο δυνατά στη χάρη του.

Ο Δεσπότης ήταν άγιος από ζωντανός. Ένα πρωί, ήρθε μια πλουσιοτάτη οικογένεια από τις κυκλάδες. Οι γονιοί κι ένα κορίτσι. Τη μικρή την είχαν πάει στην Αγγλία. Την εξέτασαν οι γιατροί και είπαν ότι, άμα γίνει δεκατριών χρονών θα πεθάνει. Το λοιπόν, ξαναπήγαν το παιδί στην Αγγλία, για δεύτερη φορά. Τίποτα. Ήρθαν και πάλι άπρακτοι στο νησί τους. Τότε η μάνα του παιδιού είδε στον ύπνο της το Δεσπότη τον Άγιο Νεκτάριο. Της είπε:

– Παντού το πήγατε το παιδί, παντού το γυρίσατε. Φέρτε το και στο σπίτι μου, στην Αίγινα. Με λένε Νεκτάριο. Μην το ταλαιπωρείτε. Αυτό είναι όπως το γέννησες, ολόκαλο!...

Γι αυτό ήρθαν στην Αίγινα. Τους πήγα στο μοναστήρι. Κάνανε λειτουργία και κοινωνήσανε από το Δεσπότη. Εκείνος το σταύρωσε και τους είπε ότι ο Θεός θα το κάνει καλά. Φύγανε οι άνθρωποι. Ύστερα από λίγο καιρό, νά΄σου κι ήρθανε πάλι. Το κορίτσι τους ήταν πεντάγερο. Με βρήκανε στην αγορά και σαλτάραν πάνω στην καρότσα να τους πάω στο μοναστήρι. Κάνανε πάλι λειτουργία. Κλαίγανε και γελούσανε μαζί, απ΄τη χαρά τους. Ο Δεσπότης το θεράπευσε το παιδί.

...Αμέτρητα θαύματα γίνονταν από τότε (όταν ζούσε). Δαιμονισμένοι λυτρώνονταν, άρρωστοι θεραπεύονταν, χίλια δυό. Τα μαθαίναμε όλοι οι Αιγινήτες και σταυροκοπιόμασταν. Πολλά, πολλά... Μόνο που τον έβλεπες, αισθανόσουνα πως ήταν θαυματουργός. Γαλήνια η μορφή του. Πράος, γλυκός. Άνθρωπος με πνεύμα Θεού.

...Τρέχω στο κελί του Αγίου. Μόλις μπήκα στην τραπεζαρία του, βλέπω την εσωτερική πόρτα ανοιχτή. Αυτό που αντίκρυσα στη συνέχεια – όπως θα καταλάβετε με άφησε άναυδη. Με γέμισε θαυμασμό. Ο Άγιος δεν πατούσε στο πάτωμα! Στεκότανε στον αέρα, δύο σπιθαμές πάνω από το έδαφος! Τα χέρια του ήσαν υψωμένα προς το εικονοστάσιο του, στην Παναγία και προσευχόταν. Το πρόσωπό του είχε υποστεί μιαν αλλοίωση. Πρόσωπο Αγίου. Όταν είδα αυτό το θαύμα, συγκινήθηκα βαθύτατα...

...Όταν γύρισα το 1920 από τη Μικρασιατική οπισθοχώρηση, έμαθα πως λίγες ημέρες πριν, μια φτωχιά γυναίκα πήγε ξυπόλητη στο μοναστήρι. Μόλις την είδε ο Άγιος, έβγαλε τις παντόφλες του και τις έδωσε. Ύστερα από λίγο, πήγε μα άλλη φτωχιά που πείναγε. Λέει τότε ο Άγιος στις Γερόντισσες:

– Δώστε της να φάει.

– Δεν έχουμε τίποτα, Σεβασμιώτατε, εκτός από λιγοστό ψωμάκι.

– Να το δώσετε αμέσως τους είπε ... κι έχει ο Θεός!...

Το πρωί, να΄σου ένας πλούσιος με δύο γαϊδουράκια, φορτωμένα ρύζι, ζάχαρη, μακαρόνια, αλεύρι. Δωρεά στη μονή. Το ξέρω, γιατί βοήθησα στο ξεφόρτωμα. Θυμάμαι, γύρισε ο Άγιος εκείνη τη στιγμή και λέει με σημασία στην ηγουμένη:

-Γερόντισσα, έχει ο Θεός... Κι έκανε το σταυρό του.

... Άλλη μια φορά, πήγανε χωρικοί από τον Κοντό και του είπαν ότι με την ανομβρία θα πάθουνε πολλές ζημιές. Ο Άγιος έκανε δέηση και άρχισε αμέσως δυνατή βροχή! Τα θυμάμαι πολύ καλά.

Τι ευλογία, γιαγιά, να ζήσει στο νησί σας ο Άγιος Νεκτάριος!...

Άκου δω. Παντού γίνανε του κόσμου τα εγκλήματα. Κάψανε τα Καλάβρυτα, κάψαν τα χωριά όλα. Εδώ, δεν εράγισε ούτε πέτρα. Δεν άνοιξε μύτη. Για τη χάρη του Αγίου. Μιλώ για την Κατοχή. Ο γερμανός διοικητής Αθηνών, έλεγε ότι άμα περνάγανε τ΄αεροπλάνα τους και πήγαιναν στην Κρήτη, δεν βλέπανε την Αίγινα. Ούτε καταχνιά ήταν, ούτε τίποτα. Κι όμως! Αίγινα πουθενά. Τη σκέπαζε ο Άγιος. Από τον καιρό που ήρθε ο Άγιος στον τόπο μας, πάμε από το καλό στο καλύτερο

Από το βιβλίο «Μίλησα με τον Άγιο Νεκτάριο» Β΄ Τόμος ΑΘΗΝΑΙ 1999

Κάποτε και ενώ ο Άγιος ήταν Διευθυντής στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή ένας δεκαοκτάχρονος μαθητής του, ο Νικόλας, είχε αρρωστήσει βαριά με ανίατη για την εποχή εκείνη ασθένεια.

“Βλέπετε, Σεβασμιώτατε”, έλεγε στον Άγιο ο μαθητής του, ” το σχέδιο του Θεού είναι να πεθάνω!” Το βράδυ ο Άγιος λειτούργησε, προσευχήθηκε, έκανε αγρυπνία, παρακάλεσε τον Θεό, την Παναγία...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι στο τραπέζι ανακοίνωσε στους μαθητές της Σχολής:

– Ο Νικόλας θα γίνει καλά!

Το βράδυ η Παναγία είχε παρουσιαστεί στον ύπνο του Αγίου και του είχε αναγγείλει τη θεραπεία του παιδιού.

Πράγματι, από το βράδυ κιόλας της ίδιας ημέρας, παρόλο που οι γιατροί δεν έδιναν ελπίδες ζωής στο νεαρό μαθητή του Αγίου, αυτός άρχισε να γίνεται καλύτερα και σε λίγα χρόνια μάλιστα, έλαβε το αξίωμα της Ιερωσύνης από τα ίδια τα χέρια του Αγίου.

Αμέσως μετά τη κοίμηση του Αγίου, το σώμα του άρχισε να ευωδιάζει. Και όταν για μιά στιγμή έβγαλαν τη μάλλινη φανέλλα που φορούσε και την πέταξαν πρόχειρα στο διπλανό κρεββάτι, σε άνθρωπο που έπασχε από παράλυση στα άκρα, ο άρρωστος έγινε αμέσως καλά!

Σώτου Χονδροπούλου Ο Άγιος του αιώνα μας Έκδοση 3η.

Δώδεκα ετών ο Δημητράκης Καμπέρης, από τη Βάρκιζα, εξ αιτίας σοβαρής μορφής τετάνου από τον οποίο προσεβλήθη, εισήχθη στο νοσοκομείο των Παίδων ,σε κωματώδη κατάσταση. Το συκώτι του βρισκόταν σε οριακό σημείο. Όλοι ανεξαιρέτως αγωνιούσαν για την εξέλιξη της υγείας του , φοβούμενοι μάλιστα τα χειρότερα. .. Τέτοιες στιγμές ο φόβος, η αγωνία, η απόγνωση εγκλωβίζουν το νου σε σημείο που αδυνατεί να λειτουργήσει ελεύθερα και άρα αποτελεσματικά. Όμως οι ευλογημένοι γονείς του παιδιού – άνθρωποι βαθιάς πίστεως – δεν έχασαν το θάρρος τους. « Ήλπισαν επί Κύριον » και το μυαλό και η καρδιά τους στράφηκαν στον Άγιο Νεκτάριο τον θαυματουργό. Έτρεξαν στην Καμάριζα και προσεκάλεσαν τον Γέροντα Νεκτάριο. Του ζήτησαν να σπεύσει στο προσκεφάλι του παιδιού , το οποίο εν τω μεταξύ βρισκόταν σε κρίσιμο σημείο. Ο π. Νεκτάριος έχοντας επίγνωση της υψηλής αποστολής του , δεν έχασε ούτε λεπτό. Πήρε μαζί του Λείψανο του Αγίου Νεκταρίου και λαδάκι από το καντήλι του και πήγε στο νοσοκομείο. Γονάτισε δίπλα στο άρρωστο παιδί , το οποίο – όπως αναφέραμε – βρισκόταν σε κώμα. Καμιά επικοινωνία με το περιβάλλον. Ο Γέροντας προσευχήθηκε επί πολλή ώρα θερμά, επικαλούμενος τη χάρη του θαυματουργού αγίου Νεκταρίου. Σταύρωσε το αγόρι και άλειψε το μέτωπό του με το ιερό λαδάκι, εκφράζοντας στους γονείς και στους λοιπούς συγγενείς που αγωνιούσαν , την πεποίθηση ότι ο Άγιος θα έκανε κι αυτή τη φορά το θαύμα του. Αυτά είπε, τους ευλόγησε κι έφυγε. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά – ω του θαύματος – το παιδί άνοιξε τα μάτια του ,ανακάθησε στο κρεβάτι και ρώτησε τη μητέρα του (η οποία έκλαιγε από χαρά) : – Που είναι, μανούλα, ο παπούλης που με σταύρωσε; Όλοι οι

παρευρισκόμενοι άρχισαν με λυγμούς να ευχαριστούν τον άγιο Νεκτάριο, ο οποίος άκουσε τις προσευχές του π. Νεκταρίου και τις δικές τους και χάρισε στο παιδί την πολύτιμη υγεία !] Από το βιβλίο « Ο Γέροντας Νεκτάριος »

Ο Ιωάννης Σαράντης (Καββαδία 26 Νέο Φάληρο) έπασχε από καρκίνο του παχέος εντέρου . Οι γιατροί, όπως ήταν φυσικό , του είπαν ότι έπρεπε να χειρουργηθεί αμέσως. Τι άλλο να κάνει σε αυτή την περίπτωση... Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, δεν απελπίσθηκε. Έχοντας μεγάλη εμπιστοσύνη στον άγιο Νεκτάριο έκανε θερμή προσευχή ,ζητώντας του λύση στο δράμα. Ταχύς εις αντίληψιν ο θαυματουργός Άγιος παρουσιάστηκε το ίδιο κιόλας βράδυ στον ύπνο του και του είπε: « Έχε πίστη ! Ο Θεός θα σε βοηθήσει. Φρόντισε να πας στο Προσκύνημα , στην Καμάριζα. Να εξομολογηθείς στον Γέροντα, να σε σταυρώσει και να σου δώσει λαδάκι από το καντήλι να πιεις. Ο Θεός που είναι μεγάλος θα σου δώσει την υγεία σου το μεσημέρι της προσεχούς Παρασκευής » ! Ο ασθενής ξύπνησε γεμάτος δέος , ελπίδα, πίστη, αγαλίαση. Την επομένη κιόλας, έτρεξε στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου Νεκταρίου, στην Καμάριζα Λαυρίου. Ανέφερε στον Γέροντα τα καθέκαστα κι εξομολογήθηκε με συντριβή και κατάνυξη στο πετραχήλι του . Εκείνος τον σταύρωσε αναπέμποντας ευχές, τον στήριξε, τον ανακούφισε. Του έδωσε να πιει από τον καντηλάκι του αγίου Νεκταρίου.

Έκανε ακριβώς ότι είπε ο Άγιος και το μεσημέρι της Παρασκευής ένιωσε ξαφνικά ένα φρικτό πόνο στην κοιλιακή χώρα και στη συνέχεια ο πόνος παραχώρησε τη θέση του σε ένα συναίσθημα ηρεμίας και χαράς. Από εκείνη τη στιγμή – όπως έδειξαν οι εξετάσεις που έγιναν στη συνέχεια – θεραπεύθηκε ! Και πάλι στο προσκύνημα του Αγίου Νεκταρίου ,στην Καμάριζα, αυτή τη φορά όχι για ικεσία μα για να δοξολογήσει τον Θεό, ο Οποίος δια του αγίου Νεκταρίου τον θεράπευσε από καρκίνο. Καταφιλούσε τα χέρια του Γέροντα, ζητώντας του να μην πάψει να δέεται στον Άγιο για αυτόν και την οικογένειά του.

Από το βιβλίο « Ο Γέροντας Νεκτάριος »

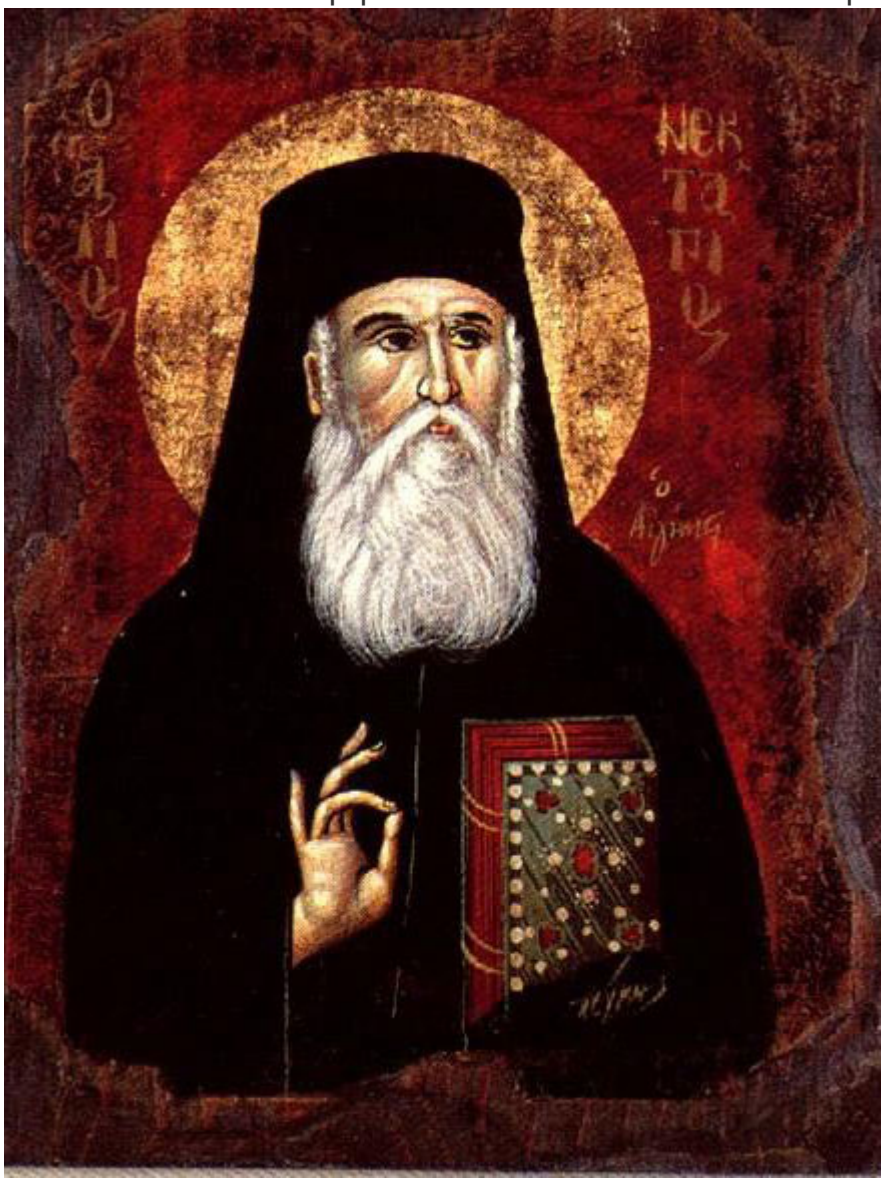

Δόξα τω εν εσχάτοις τοις καιροίς λαμπρώς σε αγιάσαντα

Από το βιβλίο «Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ- ΟΣΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΕΦΑΛΑΣ»

Σώτου Χονδρόπουλου

Ο υμνογράφος σε κάποιο από τα απολυτίκια της ακο-λουθίας έγραψε: «Δόξα τω εν εσχάτοις τοις καιροίς λαμπρώς σε αγιάσαντα.»

Πραγματικά από το πρώτο εκείνο σημάδι της φανέλλας με τον παράλυτο στο Αρεταίειο ο Θεός παραχώρησε στο λαό μια αδιάκοπη θαυματουργική παρουσία τού διαλεκτού Του κληρικού, του πάλαι ποτέ Πενταπόλεως. Παραχώρησε έναν ευλογημένο και καλόβολο νεοφανή μεσίτη, έναν συμ-παραστάτη παρηγορητή, έναν

θεραπευτή στις ανίατες αρ-ρώστιες.

Πολλοί από τους ορθόδοξους Έλληνες, που θανατοκρύωναν και πονούσαν με φρικτούς πόνους κι έπασχαν α-πελπισμένοι από ανίατες αρρώστιες, όπου κι αν βρίσκονταν, σε οποιαδήποτε ακροτοπιά της γης, σε ώρες «έσχατης απελ-πισίας», έβλεπαν ολοζώντανο ένα γέροντα καλόγερο με σκούφο να τους χαμογελά απαλά, να τους παρηγορεί και να τους βεβαιώνει ότι θα γίνονταν πάλι καλά, ότι ο Θεός δεν θα τους εγκατέλειπε, παρά νάχουν πίστη και υπομονή.

– Ποιος είσαι του λόγου σου, Παππούλη; αναρωτούσαν μέσα σε έκσταση.

– Είμαι ο πρώην Πενταπόλεως, ο Νεκτάριος της Αιγίνης, αποκρινόταν και χανόταν.

Δεν χρειάζεται ν’ αναφέρουμε πρόσωπα και πράγματα και ειδικές «επιμέρους» περιπτώσεις.

Έχουν άλλωστε γρα-φτεί ολόκληρα βιβλία για τα σημεία και τα θαύματα, πολύ περισσότερο για την απελευθέρωση δαιμονισμένων. Έχουν γραφτεί και εξακολουθούν να γράφονται εφόσον συνεχίζον-ται οι καταπληκτικές τούτες ευεργεσίες.

Αξίζει όμως ν’ αφηγηθούμε με κάποια συντομία εδώ την ιστορία μιας δαιμονισμένης κοπέλλας από τον Πειραιά, της Αικατερίνης Κράκαρη, που υπόφερε χρόνια και χρόνια από το φοβερό δαιμόνιο κι έγινε κατόπι καλόγρια στα 1917 και ονομάστηκε Παρθενία έξω από το μοναστήρι της Αίγινας, χωρίς τότε να γιατρευτεί. Αυτή επεσκέφτηκε με τα ράσα τον άγιο γέροντα στα 1919, ένα χρόνο προτού κοιμηθεί, κι όταν της διάβασε την ευχή, ταράχτηκε η ψυχή του.

– Την βασανίζει ένα από τα πιο φοβερά δαιμόνια… πρό-φεραν τότε τα χείλη του.

Σχεδόν πολλοί από τους επιζώντες παλιοί Πειραιώτες, σίγουρα θα θυμούνται τον επιστάτη στο Γυμνάσιο της πλα-τείας, τον Μάρκο Κράκαρη, που κατοικούσε δωρεάν σε κάτι επί τούτου εκεί καμαράκια. Είχε λοιπόν αυτός και μια θυγα-τέρα σαν το κρύο νερό που την έλεγαν Κατερίνα. Από μι-κρή, όσοι την έβλεπαν, προφήτευαν ότι σαν μεγαλώσει θα κάψει καρδιές, θα γίνει μεγάλη και τρανή, γυναίκα άρχοντα, τέτοια ήταν η δύναμη της ομορφιάς της. Άλλα ο πατέρας της ο επιστάτης ήταν λιγάκι απρόσεκτος στη ζωή του, ήταν βλάστημος, βλαστημούσε και τα Θεία και σε μια ώρα οργής, που έστειλε στο δαίμονα την κόρη του, το παιδί του, ευθύς αυτή άλλαξε όψη, μελάνιασε, μούγγρισε σα μοσχάρι, έπεσε χάμου και χτυπιόταν. Από τότε έγινε αιχμάλωτη ενός αμεί-λικτου και φοβερού δαιμόνιου.

– Τρία είμαστε, ομολόγησε αυτό το ίδιο το δαιμόνιο μια μέρα σ’ ένα σεβάσμιο

γέροντα εξομολόγο, που διάβαζε τους εξορκισμούς. Το ένα είναι μακριά στην Κίνα, το άλλο πιλα-τεύει τη Ρωσία και το τρίτο σου κουβεντιάζει…

Φόβος, τρόμος και καημός έπεσε στο φτωχόσπιτο τού Πειραιά. Τρεις χειροδύναμοι άνδρες και ο πατέρας δεν κα-τάφερναν να φέρουν σε λογαριασμό αυτή τη δεκαεξάχρονη τότε κοπέλλα, όταν την έπιανε η μανία της καταστροφής. Χρειαζόταν να τη δένουν σφιχτά, να την επιτηρούν, να μη φεύγουν λεπτό από σιμά της.

Και προτού γίνει καλόγρια, όλο την έταζαν στο Θεό, όλο την έτρεχαν σε κατανυκτικές ολονυκτίες. Το γκρεμισμένο πια εκκλησάκι της παλιάς Στρατώνας, στο Μοναστηράκι της Αθήνας, ο άγιος Ελισαίος, όπου λειτουργούσε ένας άλλος κληρικός του Θεού, ο παπα-Νικόλας ο Πλανάς (Σήμερα επί-σημα ανεγνωρισμένος Άγιος της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας) κι έψελναν οι δυο ταπεινοί και συνάμα μεγάλοι κολυβάδες, ο Μωραϊτίδης κι ο Παπαδιαμάντης, άπειρες φορές φιλοξενούσε την παρουσία της, άκουγε τις φοβερές βλα-στήμιες που τόξευε από το στόμα της το φοβερό τριμέτωπο δαιμόνιο. Άλλοτε γρύλιζε σα γουρούνι, άλλοτε γκάριζε σα γάιδαρος και μόνο στην ιερή ώρα της «μετουσιώσεως των Θείων Δώρων» λούφαζε και χανόταν.

Στις τόσες και τόσες τυραγνίες που κατά καιρούς υπό-φερε η ίδια και οι δικοί της ήρθε και κάποιος Αρχιμανδρίτης από την Αίγυπτο, επαγγελματίας κληρικός, που λειτουργού-σε μηχανικά κι εκτελούσε δίχως πίστη, κατανόηση, δίχως συντριβή την φοβερή αναίμακτο Θυσία. Απομακρυσμένος από την Άγια χάρη, ζώντας μέσα στον παροδικό και πλάνο κόσμο και τη λάμψη του, νόμιζε πως η πίστη στο Χριστό Σωτήρα ήταν μια πίστη σε συμβολική θρησκεία σαν όλες τις ανθρώπινες θρησκείες. Κι έτσι ακολουθούσε την αποστολή του σαν υπάλληλος ενός οργανισμού. Όπου σαν βρέθηκε για υποθέσεις του στην Αθήνα κι άκουσε να λένε για την κοπέλλα του Πειραιά και για τις μαντείες που τόξευε κάπου-κάπου το δαιμόνιο, χαμογέλασε επιτιμητικά.

– Δεν κυκλοφορούν δαιμόνια σήμερα, δήλωσε. Η κο-πέλλα φαίνεται πάσχει από σχιζοφρένεια.

Είναι χαρακτηριστικό πως όσοι απομακρύνονται από το Θεό, αρνούνται και το διάβολο, δεν πιστεύουν εύκολα στην ύπαρξή του.

– Το και το, επέμεναν μερικοί γνωστοί και φίλοι του. Όπου ένα δειλινό κατέβηκε ο καλός σου στον Πειραιά, κατέβηκε με τα φρεσκοσιδερωμένα του ράσα, ροδοκόκκινος, καταγεμάτος υγεία, πήρε αμάξι κι έφτασε κατα μπροστά στο Γυμνάσιο της πλατείας.

Στο μεταξύ κι ώσπου να φθάσει ίσαμε την εξώθυρά τους, η δαιμονόπληκτη Κατερίνα, περιορισμένη σε κάποια γωνιά του σπιτιού, πληροφορούσε με χλευαστική διάθεση την πορεία του, την από στιγμή σε στιγμή άφιξη του.

– Χμ, το πουλάκι μου, ανάκραζε κάθε τόσο. Έρχεται ο Αλεξανδρινός ρασοφόρος. Τώρα βρίσκεται στην Ομόνοια... τώρα βγάζει εισιτήριο στον ηλεκτρικό σιδερόδρομο... τώρα φτάνει κορδωμένος στην πρώτη θέση, στο Φάληρο... Νάτον, το πουλάκι μου, σηκώθηκε, βγαίνει με τον κόσμο έξω στην πλατεία. Για ιδές τον, ψάχνει για αμάξι... Μωρέ γλέντι που έχω να κάνω!.. Θα σου τον συγυρίσω μια χαρά...

Οι δικοί της που γνώριζαν τη μαντική δύναμη του δαιμό-νιου, κατάλαβαν ότι κάποιος επρόκειτο να τους επισκεφθεί.· Έφτασε λοιπόν, ζήτησε τον πατέρα της άρρωστης, είπε τ’ όνομα του, τον τίτλο του, το σκοπό του. Τον δέχτηκαν ευθύς αμέσως. Σαν κληρικό σταυροφόρο, ευχαρίστως τον οδή-γησαν εκεί που την είχαν περιορισμένη.

Η κοπέλλα στην αρχή βλοσυρή, με αινιγματικό ύφος, ύστερα πιο μαλακωμένη, τον έβλεπε και σώπαινε. Πιό έπειτα χασκογελούσε. Σε λίγο έπιασε να τον κοροϊδεύει.

– Παπαδάκο μου, τι όμορφος και τσαχπίνης που δεί-χνεις...

Την παρατηρούσε, την περιεργαζόταν «αφ’ υψηλού», υπερβέβαιος για το αλάνθαστο της σκέψης του. Έ, βλέπεις, σήμερα η επιστήμη...

– Περίεργο, φαίνεται εντελώς καλά... ψιθύρισαν τα χείλη του. Φυσικά, όταν έρχεται η κρίσις...

Ξάφνου ζύγωσε κοντά του, άπλωσε το χέρι της με οι-κειότητα στο στήθος του κι έβγαλε από το κρυφό τσεπάκι το ρολόι του.

Το νου σας, πάτερ, φώναξε η μητέρα της. Θα σάς το σπάσει...

– Μπα, πως θα το σπάσει.. Έτσι δα σπάζουν το ατσάλι;

Δεν πρόφτασε ν’ αποτελειώσει τη φράση του κι ακού-στηκε ένα «κρακ» και το ρολόι έγινε τέσσαρα κομμάτια. Ση-κώθηκε τρομαγμένος. Μα στο μεταξύ τα χέρια

της άρρωστης γυρόφερναν το λαιμό του, έσφιγγαν την αλυσίδα από κά-ποιον χρυσό σταυρό που κρεμόταν στο στήθος του και τα χείλη της σα να πετούσαν φλόγες. Έλεγε φοβερά κι ανομο-λόγητα:

– Βρε παληάνθρωπε, ρυπαρέ, σκουλήκι, εσύ δεν είσαι που δεν άφησες απείραχτη γυναίκα, απείραχτο κορίτσι στην Αλεξάνδρεια; Τολμάς να υποστηρίζεις ότι δεν υπάρχω; Θα αραδιάσω όλα τα ωραία που έπραξες σαν ρασοφόρος θεομ-παίχτης… Δεν έκανες την τάδε ημερομηνία εκείνο… δεν σκάρωσες κάπου στο Κάφρ-Ζαγιάτ το άλλο…

Ο Αρχιμανδρίτης από την Αίγυπτο δεν άντεξε. Σωριά-στηκε σύγκορμος χάμου. Έτρεξαν, φώναξαν, κάλεσαν βοή-θεια και τον πήραν σηκωτό από την καμαρούλα, ενώ η άρρω-στη συνέχισε να λέει, να λέει…

Και κάθε τόσο μούγκριζε σα θηρίο του δρυμού.

Στο μεταξύ μεσολάβησε η προχείρισή της σε μοναχή και η επίσκεψη της στα 1919 στην Αίγινα, ζώντος τού Αγίου. Το δαιμόνιο έδειχνε πως την είχε αφήσει, λούφαζε μέσα της κι αποκοιμόταν. Μα κει που ήταν έτοιμοι να χαρούν να πανη-γυρίσουν, νάσου και πάλι φανερωνόταν ύπουλο και δόλιο.

Τέλος κάποια μέρα, σε κάποια κατανυκτική ολονυκτία που την έφεραν με συνοδεία και παρακάλεσαν από τα φυλλοκάρδια τους να τους λυπηθεί ο Θεός και να την ελευθε-ρώσει η να την ξεσηκώσει, να την πάρει, να γλιτώσουν φτω-χοί βιοπαλαιστές από τέτοια δοκιμασία, άνοιξε ξαφνικά το στόμα της και πέταξε κάτι το σημαδιακό αλλά δυσνόητο.

– Άδικα με κουκουλώνετε με ράσα και με κουβαλάτε στις εκκλησίες. Τίποτα δεν κάνετε. Είμαι πολύ δυνατός, κα-νείς δεν μπορεί άπ’ αυτούς να με βγάλει… Ένας μόνο μπο-ρεί να με βγάλει… ο νυχάς.

Κατάπληξη και σιγή απλώθηκε τριγύρω.

– Ποιος νάταν άραγε αυτός ο νυχάς, ποιόν εννοούσε τάχα; αναρωτήθηκαν οι συγγενείς και φίλοι. Χμ, μυστήριο…

Τέλος, όταν κοιμήθηκε ο γέροντας της Αίγινας και δια-δόθηκαν τα θαύματα που έκανε ειδικά σε δαιμονισμένους, αποφάσισαν να ξαναπροβούν πάλι σε μια προσπάθεια και να τη φέρουν στον ιερό του τάφο. Την ξεσήκωσαν, την πήραν, την έσυραν στο βαπόρι, την τράβηξαν στο μοναστήρι με συνοδεία πέντε άνδρες συγγενείς και οκτώ γυναίκες.

Είδαν κι έπαθαν ώσαμε να την ανεβάσουν. Παρά τόσο να τους γκρεμοτσακίσει στις

ανηφοριές, παρά κάτι να τους διαλύσει και να πέσει να σκοτωθεί.

– Ο νυχάς, ούρλιαζε, μόλις έφθασαν σιμά στον ιερό τάφο. Ο νυχάς… ου τρομάρα μου, ξεπερνάει τον Καψάλη της Κεφαλλονιάς. Αυτός βλέπεις είναι και Δεσπότης…

Τέλος, την επαύριο, μετά την ακολουθία της θείας Λει-τουργίας κι αφού την άλειψαν με λάδι σε σχήμα σταυρού

Στα δέκα χρόνια ξανάνοιξαν πάλι τον τάφο, ξανασήκωσαν από το φέρετρο το καπάκι και ο νεκρός ήταν πάντα ανέπαφος. Ήρεμος, γαλήνιος, κοιμόταν λαφριά και σκορ-πούσε τριγύρω ευωδία! Μόνο στα είκοσι χρόνια από την κοίμηση του ο Θεός επέτρεψε τη διάλυση του κορμιού, όπως έγινε και σε πολλούς άλλους όσιους και την «κατ’ άνθρωπον» κατάλειψη των οστών. Όμως η ευωδία ήταν διάχυτη ανάμεσα τους και απόμεινε για πάντα. Όχι μόνον αυτό αλλά και όποιο αντικείμενο, θήκη, καλύπτρα, σκούφος, άγγιζε κι από το ακοίμητο καντήλι τού τάφου, έπεσε χάμου, σπάραξε, έβγαζε συνέχεια αφρούς από το στόμα και σχεδόν στράγγι-σε, έγινε κατακίτρινη, σαν νεκρή. Σε μισή ώρα όμως άνοιξε τα μάτια και ψιθύρισε:

– Αχ, που βρίσκομαι; Θεέ μου, λευτερώθηκα!…

Όπως αποκαλύφθηκε πιο έπειτα το δαιμόνιο αποκαλού-σε τον Άγιο ιδρυτή της Μονής, νυχά, γιατί μια και δεν είχε λιώσει ακόμα το κορμί του, στα κεχριμπαρένια χέρια του, στα ισχνά κρινοδάχτυλά του, μεγάλωσαν κάπως τα νύχια του.

Ήταν άνοιξη, Απρίλης του 1926. Ζήτησε κι αφιερώθηκε στο μοναστήρι σαν καλόγρια κι αργότερα έγινε και μεγαλό-σχημη. Η τακτική μελέτη που έκανε στα ιερά κείμενα και η βαθύτατη ευλάβεια της άφησε εποχή. Δούλεψε ώσαμε τα τελευταία της εκεί στο κοινόβιο (Σεπτέμβρης 1968) σαν γραμματέας και πρακτικογράφος. Ο στρωτός καλλιγραφικός της χαρακτήρας σώζεται μέχρι σήμερα στο βιβλίο Πρακτικών της Μονής.

Ένα πρόσφατο θαύμα του Αγίου Νεκταρίου στην Αθήνα

Την 7.11.2006 εισήχθη για θεραπεία στο Ευγενίδειο Θεραπευτήριο η ασθενής Μ.Φ., ετών 68, από τον Θεολόγο Σπάρτης.

Η ασθενής παρουσίαζε παροδικά κρίσεις με απώλεια της οράσεως (έχανε το φως) του δεξιού οφθαλμού λόγω μεγάλης στένωσης της καρωτίδας αρτηρίας, διότι ό οφθαλμός της δεν αίματωνόταν αρκετά.

Αφού έγινε όλος ο προεγχειρητικός της έλεγχος καί εξετάσθηκε και από

νευρολόγο (Γ.Σ.) χωρίς να διαπιστωθούν παθολο-γικά ευρήματα, με γενική αναισθησία χειρουργήθηκε στις 8.11.2006, ή καρωτίδα ανοίχθηκε, καθάρισε καί κλείσθηκε πά-λι. Έγινε, όπως επιστημονικά λέγεται, ένδαρτηριεκτομή της καρωτίδας καί ή ασθενής οδηγήθηκε στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας.

Η ασθενής ξύπνησε από τη νάρκωση, ήταν όμως συγχυτική καί διε-γερτική καί η επικοινωνία μαζί της ήταν πρακτικά αδύνατη.

Δεν καταλάβαινε καί δεν συνεργαζόταν μαζί μας, αλλά με το δεξί χέρι καί πόδι προσπαθούσε να πετά-ξει τους όρους. Το αριστερό χέρι καί πόδι είχαν πλήρη παραλυσία.

Η σοβαρή πνευματική διαταραχή, σε συνδυασμό με την ημιπληγία αριστερά, μας υποχρέωσε να κάνουμε άμεσο έλεγχο της κυκλοφορίας του εγκεφάλου με αγγειογραφία, ή οποία, όπως ο ακτινολόγος (Καθηγητής Δ.Κ.) διέγνωσε, δεν παρουσίαζε καμία απόφραξη των αγγείων καί ή κυκλοφορία ήταν ελεύθερη στην περιοχή πού είχε χειρουργηθεί.

Η σοβαρή κατάσταση της ασθενούς όμως μας είχε ανησυχήσει, γι’ αυτό οδηγήθηκε πάλι στο χειρουργείο, όπου ο έλεγχος του εγχειρητικού πεδίου απέδειξε ότι ήταν ανέπαφο καί με πολύ καλές σφύξεις ή αρτηρία.

Για να ελεγχθεί καί το εσωτερικό της καρωτίδας, έγινε διάνοιξη του αγγείου, το οποιο όμως ήταν καί εσωτερικά ανέπαφο.

Χρησιμοποιώντας ένα μικρό συνθετικό έμβάλωμα συνερράφη ή καρωτίδα καί το υπόλοιπο εγχειρητικό πεδίο, και ή ασθενής οδηγήθηκε περί την 3η μεσημβρινή πάλι στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας.

Η αναισθησιολόγος (Επικ. Καθηγήτρια Ε.Α.) συνέστησε να μείνει ή άρρωστη σε καταστολή (βαθύ ύπνο) στο αναπνευστικό μηχάνημα, παρακολουθώντας τα ζωτικά σημεία (πίεση, σφύξεις, αναπνοή κ.ά.) στις οθόνες έλεγχου, προκειμένου να σταθεροποιηθεί καί να επιχειρήσουμε αφύπνιση το βράδυ ή την άλλη μέρα το πρωί.

Περί την 7η βραδινή ώρα, δοκιμαστική μείωση των αναισθητικών φαρμάκων, προκειμένου να εκτιμηθεί ή κατάσταση της, οδήγησε την ασθενή σε διέγερση καί έντονη ανησυχία, όπως τίς πρωινές ώρες μετά το πρώτο χειρουργείο, ώστε οι γι-ατροί της Μονάδος να την καταστείλουν (κοιμήσουν) καί πάλι με φάρμακα.

Οι ώρες περνούσαν καί σε λίγο θα εορτάζαμε τη μνήμη του αγίου Νεκτα-ρίου. Δεδομένου ότι την άλλη ήμερα το πρωί 6:45 είχα απλό προγραμματισμένο χειρουργείο καί δεν θα μπορούσα να εκκλησιαστώ στο ναό του Αγίου Νεκταρί-ου

στο Αρεταίειο Νοσοκομείο (ένα μικρό ναό, τον όποιο ο ίδιος είχα φτιάξει στη μνήμη του Αγίου καί είχε αγιογραφηθεί αποκλειστικά με θαύματα του Αγίου, ο όποιος είχε κοιμηθεί έκει θαυματουργικά «θεραπεία του παραλυτικού» στο δωμά-τιο 2 της Χειρουργικής Κλινικής πού είχα την τιμή καί την ευλογία τα τελευταία χρόνια να διευθύνω), αποφάσισα να εκκλησιαστώ στον περικαλλή ναό του Αγίου Νεκταρίου με’ την εξαίρετη χορω-δία στο Ν. Ηράκλειο, πού είχε ολονυχτία.

Στο ευγενικό τηλεφώνημα του Πανοσιολογιότατου Αρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Γραμματέως της Αρχιεπισκοπής, για λειτουργία στο ναό του Αγίου Νεκταρίου στο Αρεταίειο Νοσοκομείο, με λύπη μου είχα απαντήσει αρνητικά, έχοντας αφυπηρετήσει από 3μήνου από το Πανεπιστήμιο καί μη έχοντας αρμοδιότητες στη Διοίκηση.

Στο Ναό του Αγίου Νεκταρίου στο Ν. Ηράκλειο έφθασα περί την 11:30 νυχτερι-νή, ψυχικά συντετριμμένος καί πνευματι-κά προβληματισμένος για την κατάσταση της ασθενούς καί την άγνωστη εξέλιξη της. Παρακάλεσα τον Άγιο να παρέμβει βοηθώντας την άρρωστη, ήξερα όμως την αναξιότητά μου καί δεν πίστεψα ούτε λεπτό ότι ο Άγιος θα ήσχολείτο με’ το πρόβλημα μου.

Αφού κοινώνησα την 2:35 πρωι-νή, με το τέλος της Θείας Λειτουργίας εγκατέλειψα το ναό, πάντα ανήσυχος καί προβληματισμένος για την άρρωστη.

Το πρωί του αγίου Νεκταρίου 6:45, είχα όπως προανέφερα χειρουργείο στο Ευγενίδειο Θεραπευτήριο (ασθενής Μ.Π.), έχοντας το κλειδί του ναού του Αγίου Νεκταρίου.

Ακριβώς 6:30 πρωινή, πέρασα από το Αρεταίειο, άνοιξα το ναό, προσκύνησα τον Άγιο, ζήτησα καί πάλι τη βοήθεια του καί πήγα καί χειρούρ-γησα, έχοντας περίεργη καί ιδιόρρυθμη συμπεριφορά, όπως οί γιατροί πού με βοηθούσαν (Θ.Γ. και Β.Σ.) έλεγαν αργότερα μεταξύ τους καί εμμέσως κάποιοι άλλοι μου μετέφεραν.

Περί την 9η πρωινή, ή ασθενής, ή οποία καθ’ όλο το 24ωρο εύρίσκετο σε καταστολή στη Μονάδα Εντατικής Θε-ραπείας του Θεραπευτηρίου μπήκε στη διαδικασία αφύπνισης. Ώ του θαύμα-τος! Ή ασθενής ξύπνησε, είχε θαυμάσια επικοινωνία με το περιβάλλον, κινούσε ελεύθερα όλα τα άκρα (χέρια καί πόδια) πήρε το πρόγευμα της κανονικά σαν να μην είχε συμβεί τίποτε.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, περί την 7η βραδινή ώρα, ο εφημερεύων για-τρός Θ. Τ. με’ πήρε τηλέφωνο καί μου λέει: «Κύριε Καθηγητά, ή ασθενής περπατά στο διάδρομο, κάνει τον περίπατο της καί θέλει να σας μιλήσει στο τηλέφωνο».

Πράγματι μου έδωσε την ασθενή στο τηλέφωνο, ή οποία μου είπε; «Γιατρούλη μου, είμαι μια χαρά καί θέλω να σας φιλήσω τα χρυσά σας χεράκια».

Συγκινημένος την ευχαρίστησα από την άλλη μεριά του τηλεφώνου, γεμάτος από αισθήματα ευγνωμοσύνης στον Άγιο μας…

Το θαύμα είχε γίνει.

Ο Άγιος πα-ρενέβη άλλη μια φορά προς Δόξαν του Κυρίου μας. Ποιος άραγε συγκίνησε τον Άγιο, ώστε να προστεθεί άλλη μια θαυ-ματουργός παρουσία του; Ο ιερεύς του χωρίου Θεολόγος, πού, όπως ή ασθενής μου είπε, προσηύχετο γι' αυτήν, ή αγία ψυχή της ασθενούς, ή οποία φαίνεται να ευλαβείται του Κυρίου μας -είναι αδελφή δύο ιερέων- ή ή αυτόματη επίσκεψη του αγίου Νεκταρίου δηλώνοντας θαυμα-τουργικά άλλη μια φορά την παρουσία του την ήμερα της αγίας μνήμης του, το έτος 2006.

Ας σημειωθεί ότι καί η αξονική τομο-γραφία του εγκεφάλου την τρίτη μετεγχειρητική ήμερα δεν έδειξε καμία βλάβη εγκεφάλου. Ή ασθενής εγκατέλειψε υγιής το θεραπευτήριο καί βρίσκεται πάλι στο χωριό της, τον Θεολόγο Σπάρτης.

Διʼ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε,
Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΛΜΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2007

Πηγές:apantaortodoxias.blogspot.com- egolpion.com